

vimaorthodoxias.gr

Ο Παπά-Χαράλαμπος ο Διονυσιάτης με τις 3000 μετάνοιες κάθε βράδυ στο Άγιον Όρος

Newsroom

10–12 Minuten

(Γέροντος Εφραίμ Φιλοθεΐτου)

[ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΑΤΗΣ:](#)

**«Στις 13 Σεπτεμβρίου του 1950 (νέο
ημερολόγιο), έφθασε ο Χαράλαμπος στο
Άγιον Όρος και την επομένη ήρθε να
επισκεφθεί τον Γέρο- Αρσένιο, που ήταν θείος
και νονός του.**

Η οικογένεια του Χαράλαμπου καταγόταν από
τον ευλογημένο Πόντο. Με τις Τουρκικές πιέσεις
όμως του 1880, ολόκληρη η οικογένειά του, μαζί
με χιλιάδες άλλους Ποντίους, πέρασαν απέναντι

στην νότιο Ρωσία. Έτσι, ο Χαράλαμπος γεννήθηκε στην Ορθόδοξη Ρωσία το 1910, και βαπτίσθηκε από το θείο του, τον μετέπειτα μοναχό Αρσένιο.

Εξ αιτίας της κομμουνιστικής επανάστασεως... η οικογένειά του μετώκησε. Ενώ λοιπόν ήταν ήδη δώδεκα ετών, το 1922, η οικογένειά του έφθασε στο Αρκαδικό της Δράμας. Ο Χαράλαμπος γράφτηκε στο Δημοτικό σχολείο και ήταν πολύ καλός μαθητής. Έκανε και δύο χρόνια στο Γυμνάσιο με εξαιρετικές επιδόσεις, αλλά τα χρόνια ήταν δύσκολα και χρειάσθηκε να σταματήσει τις σπουδές του, για να βοηθήσει τον πατέρα του.

Λέγεται όμως, ότι και ο πατήρ Αρσένιος είχε γράψει στον Λεωνίδα να βγάλει τον Χαράλαμπο από το σχολείο, διότι από το Άγιον Όρος είχε «δει» πως κάτι παρέες στο σχολείο πολύ θα τον ζημίωναν πνευματικά... Κατά θεία νεύση, γνωρίσθηκε με κάποιον ευλαβέστατο Ρώσο, ονομαζόμενο Ηλία, ο οποίος και τον δίδαξε να αγωνίζεται με την ευχούλα.

Ο κυρ- Ηλίας χρημάτισε κάτι σαν Γέροντας του

κοσμικού Χαράλαμπου.

Ο Χαράλαμπος υπηρέτησε στον στρατό και πολέμησε στο Αλβανικό μέτωπο εναντίον των Ιταλών με το βαθμό του δεκανέα... Την Κυριακή της 6ης Απριλίου το 1941 οι Γερμανοί εισέβαλαν αστραπιαίως στην Ελλάδα, έχοντας για εφεδρείες τις Βουλγαρικές δυνάμεις...

Η ανατολική Μακεδονία και η Θράκη, δόθηκαν στους Βουλγάρους... Στις χαλεπές αυτές ημέρες συνελήφθη και ο Χαράλαμπος με άλλους συμπατριώτες του και ωδηγήθηκαν από τους Βουλγάρους για εκτέλεση. Τότε επικαλέσθηκε σε βοήθεια τον «αιχμαλώτων ελευθερωτή», Μεγαλομάρτυρα άγιο Γεώργιο, κάνοντας τάμα πως εάν τον σώσει θα γίνει μοναχός

Πράγματι με άμεση θαυματουργική και οφθαλμοφανή επέμβαση του αγίου Γεωργίου σύντομα αφέθηκε ελεύθερος αυτός και οι άλλοι. Από τότε η καρδιά του πλέον δόθηκε εξ ολοκλήρου στον Χριστό μας. Μα ένα σωρό εμπόδια ξεφύτρωσαν στον δρόμο του...

Όταν ενηλικιώθηκαν και σπούδασαν τα αδέλφια του, θέλησε πλέον να εκπληρώσει την υπόσχεσή του και να γίνει μοναχός. Αλλά δεν τον άφηναν οι συμπατριώτες του, διότι έλεγαν πως τον είχαν ανάγκη...

Τελικά την Τρίτη της 13ης Σεπτεμβρίου του 1950, έφθασε ο μεσήλικας πλέον Χαράλαμπος στο Άγιον Όρος, με τελικό σκοπό να μονάσει κοντά στον θείο και νονό του, πατέρα Αρσένιο. Την άλλη μέρα κιόλας της αφίξεώς του, την ημέρα της

Υψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, κίνησε γιὰ τὴν Ἀγία Ἄννα.

Ὁ ἴδιος διηγεῖται τὶς πρῶτες ἡμέρες τοῦ ὡς ἐξῆς:
« Πλησιάζω, λοιπόν, καὶ βλέπω ἓνα μεσήλικα, ρακένδυτο μοναχό, ξυπόλυτο, ξεσκέπαστο καὶ μ' ἓνα ράσο ξεσχισμένο. Με πέρασε στὴν σπηλιά του, καὶ τι νὰ δῶ! Μία στενὴ σπηλιά, μισοσκοτεινὴ, ανεπιμέλητη, γεμάτη ἀράχνες καὶ σκουπίδια. Πάνω σ' ἓνα τσουβάλι κοιμόταν!

Μόλις, λοιπόν, ἔμαθα πῶς ὁ ἐν λόγω μοναχός ἦταν ὁ πατήρ Ἀθανάσιος ἀπὸ τὴ συνοδεία τοῦ Γέροντος Ἰωσήφ, ξαφνιαστήκα. « Τι καλόγεροι εἶναι αυτοί;» Τὰ' χάσα. «Τέτοια καλογερικὴ θὰ κάνω;» ἀρχισὰ νὰ διερωτώμαι...Καὶ ἐνῶ σκεπτόμουν ἀπελπισμένος αὐτά, μου λέει με πολλή ευγένεια ὁ πατήρ Ἀθανάσιος.

Ἐλα, ἔλα. Ἐλα νὰ σε πάω. Τον Γέροντα θέλεις; Τον πατέρα Ἀρσένιο; Εγὼ βλέποντας τὸν ἔτσι ξυπόλυτον ἀπελπίσθηκα».

Με αὐτές τὶς ἐντυπώσεις, λοιπόν, κίνησε γιὰ τὸν Γέροντα Ἰωσήφ...

« Τὴν πρώτη βραδυὰ με εἶχε ἀφήσει καὶ κοιμήθηκα. Τὴν δεύτερη βραδυὰ, ἀφού

κοιμηθήκαμε και κατόπιν ξυπνήσαμε, λέει ο Γέροντας για να με δοκιμάσει:

-Εμείς εδώ ζούμε πολύ σκληρά, εσύ δεν φαντάζομαι να μπορέσεις.

-Θα δοκιμάσω, Γέροντα.

-Ο θεός σου κάνει τρείς χιλιάδες μετάνοιες κάθε βράδυ, εσύ μπορείς;

-Θα δοκιμάσω, Γέροντα.

Πάτερ Αρσένιε, πάρ'τον και πηγαίνετε να κάνετε από 3000 μετάνοιες. Να δούμε πόσες μετάνοιες θα κάνει.

Αρχίσαμε λοιπόν, να κάνωμε μετάνοιες και τελειώνει πρώτος ο Γερο-Αρσένιος. Εμένα μου έμεναν ακόμα άλλες πενήντα μετάνοιες. Αλλά η αλήθεια είναι ότι του Γερο-Αρσένιου το έδαφος ήταν λίγο ανηφορικό, ενώ εμένα ίσιο. Τελείωσα και με φώναξε ο Γέροντας.

-Πως βλέπεις, Χαράλαμπε, τα πράγματα; Θ' αντέξεις;

— Έτσι θα πάμε; Ρωτώ.

— Τι είναι; Ρωτά ο Γέροντας.

— Πρός το παρόν δεν δυσκολεύθηκα. Στο μέλλον δεν ξέρω.

- Λοιπόν θέλεις να δοκιμάσεις;
- Ναι Γέροντα, γι' αυτό ήλθα...»

Ο Γέροντας ως διορατικός που ήταν, με τους πνευματικούς του οφθαλμούς είχε δει όλη την μελλοντική εξέλιξη και προκοπή του υποψηφίου και δεν τον άφηνε να φύγει από κοντά του. Έτσι πάλαιψε αρκετά και τελικά ο Χαράλαμπος «έχασε» την μάχη, είπε το «ναι» και έμεινε έκτοτε κοντά στον Γέροντα μας μέχρι την οσιακή κοίμησή του.

Εκτός από τις δυσκολίες προσαρμογής, ο νεαρός Χαράλαμπος έπρεπε να περάσει και από τις εξετάσεις του Γέροντος. Μάλιστα η πρώτη εξέταση ήρθε πολύ σύντομα...

Μας διηγήθηκε κάποτε: « Θα είχε περάσει μιά εβδομάδα από την ημέρα που ήρθα και μου λέγει ο Γέροντας:

-Θα πας εκεί πάνω στο υψωματάκι, που έχει ένα θαυμάσιο καλυβάκι. Θα χαίρεσαι να κάθεται μέσα. Λοιπόν,

θα σκαρφαλώσεις εκεί και θα μείνεις μέχρι να σε φωνάξω. Εντάξει;

– Νά 'ναι ευλογημένο Γέροντα.

Έβαλα μετάνοια και αμέσως σκαρφάλωσα τα βράχια. Εγώ νόμισα ότι θα είναι κανένα περιποιημένο καλυβάκι. Μόλις όμως πήγα εκεί, τι να δω; Ένα βράχο από την μια μεριά, μια ξύλινη πόρτα από την άλλη, που ένα-δύο βήματα να έκανες μέσα στο κελλί, το κεφάλι σου κτυπούσε πάνω στο βράχο. Ένα ξύλινο παλιό κρεβάτι, με μια κουβέρτα πάνω. Χώματα δεξιά κι αριστερά, ένα μαξιλάρι με άχυρα, και πολλές τρύπες, που μπορούσαν να μπουύν φίδια μέσα.

Άρχισα να μονολογώ: « Τι μου λέγει ο Γέροντας καλό και καλό! Τι καλύβι είναι αυτό;» Μπορεί να το είπα αυτό πέντε-έξι φορές. Αλλά τι να κάνω, αφού το είπε ο Γέροντας; Κάτω δεν το βάζω, έστω και να πεθάνω, αν δεν με φωνάξει ο Γέροντας, πίσω δεν γυρνάω. Ας πεθάνω στην υπακοή, παρά να λιποτακτήσω.

Μετά, δωσ' του προσευχή, δωσ' του προσευχή, έξι ώρες συνέχεια. Ύστερα με 'πιάσαν τα κλάματα, μία ώρα έκλαιγα. Παρακαλούσα και ευχαριστούσα τον Θεό. Τον παρακαλούσα να συγχωρέσει και τον τελευταίο άνθρωπο πάνω στη γή. Κι' εγώ που νόμιζα ότι κάτι έκανα στον κόσμο, τι πλανεμένος που ήμουν! Όταν έλεγα ότι

κάτι κάνω τρέχοντας από 'δω και από 'κει! Και
τώρα εδώ νύχτα-ημέρα πολεμώ και δεν μπορώ
να βάλω τον εαυτό μου σε μια σειρά.

Κι' ευχαριστούσα τον Θεό που με έφερε 'δω.
Ύστερα μου ήρθε μία αλλοίωσις! Πω-πω-πω!
Έβλεπα εκείνο το κελλί σαν παλάτι και δεν ήθελα
να φύγω! Τόσο ωραίο και καλό μου φαινόταν. Το
βράδυ έβλεπα τον ουρανό, την θάλασσα και δεν
μπορούσα να βαστάξω τα δάκρυά μου. Δεν
ήθελα πλέον να φύγω από 'κει!

Και μετά από 2-3 ημέρες ακούω μία φωνή:
Χαράλαμπε, είπε ο Γέροντας να κατέβεις κάτω.
Πιστέψτε με, με βαριά καρδιά κατέβηκα.

Με πήρε στο κελλί του ο Γέροντας και με ερωτά:
Χαράλαμπε, θέλω να μου πεις την αλήθεια. Πως
πήγες;

Καλά Γέροντα, πολύ καλά! Αρχικώς μόλις είδα το
καλύβι με τα χώματα και τις τρύπες, μπορεί να
είπα πέντε-έξι φορές: «Μα, τι μου λέγει ο
Γέροντας καλό, καλό! Κελλί είναι αυτό; Εδώ φίδια
μπαίνουν μέσα!» Αλλά κατόπιν, άρχισα να
προσεύχομαι. Θεέ μου! Μία παρηγοριά, μία

ανέκφραστος ειρήνη, χαρά και δάκρυα. Ἀρχισα να προσεύχομαι γιά όλους τους εχθρούς μου. Τελευταία μου φάνηκε ότι δεν ήθελα να φύγω. Ὅπως μου είπες, έτσι και έγινε

Παιδί μου, άρχισε να λέγει ο Γέροντας, να αυτό είναι ο μοναχισμός. Ἄμα έρχεται ο Θεός μέσα σου, όλα είναι καλά και όμορφα! Ἄμα λείπει ο Θεός, όλα είναι στραβά.

Ο νεαρός Χαράλαμπος έμελλε να μάθει κι' άλλα για την γλυκύτητα της ησυχαστικής ζωής. Και συνέχισε την διήγησή του: «Έτσι, λοιπόν, μέσα σε οκτώ περίπου ημέρες που έμεινα, πέταξα τα κοσμικά ρούχα και φόρεσα τα καλογερικά.

Δεν θα πέρασαν δέκα ημέρες και ήταν η πανήγυρις της Αγίας Ἄννης. Όταν πήγαμε στην πανήγυρη και άκουσα τις ψαλμωδίες, νόμισα ότι από τον ουρανό κατέβηκαν. Δεν είχα ακούσει στον κόσμο τέτοιες ψαλμωδίες.

Όταν γύρισα λέω στον Γέροντα:

Εγώ, αν δεν μάθω να ψάλλω, θα τα πετάξω, δεν μπορώ να γίνω καλόγερος. Πρέπει να ψάλλω! Του λέω με εγωϊσμό.

Θα σε μάθω να ψάλλεις, λέει ο Γέροντας, μην

στενοχωριέσαι.

Τέσσερεις ώρες τραβούσα κομποσχοίνι, και κατόπιν διάβαζα για να ψέλνω. Μετά από ένα μήνα του λέω:

Γέροντα πήρα φωτιά από την προσευχή, και ούτε ψάλσιμο θέλω ούτε τίποτε.

Παρέμεινε, λοιπόν, ο Χαράλαμπος κοντά στον Γέροντα μας περίπου ένα μήνα για δοκιμή και ο Γέροντας άρχισε την συνηθισμένη εν σοφία και γνώσει παιδεία, δηλαδή το συνηθισμένο του σφυροκόπημα. Άρχισε, λοιπόν, να προσφωνεί και τον Χαράλαμπο με διάφορα επίθετα.

Για παράδειγμα, συνήθιζε να του λέει: «Έλα δω ρε». Ο δόκιμος Χαράλαμπος στις αρχές έλεγε μέσα του: «Ρε; Τι ρε! Όνομα δεν έχω; Δούλευα με κοσμικούς στη Νομαρχία και ποτέ δεν άκουσα να μιλούν μ' αυτόν τον τρόπο. Πάντα στον πληθυντικό μου απευθύνονταν: «Τι γίνεστε κύριε Γαλανόπουλε; Ή σας ευχαριστώ, σας παρακαλώ. Εδώ μέχρι στιγμής δεν άκουσα ούτε ένα ευχαριστώ ή ένα παρακαλώ. Παράξενοι άνθρωποι!»

Μετά όμως την εξαγόρευση των λογισμών του

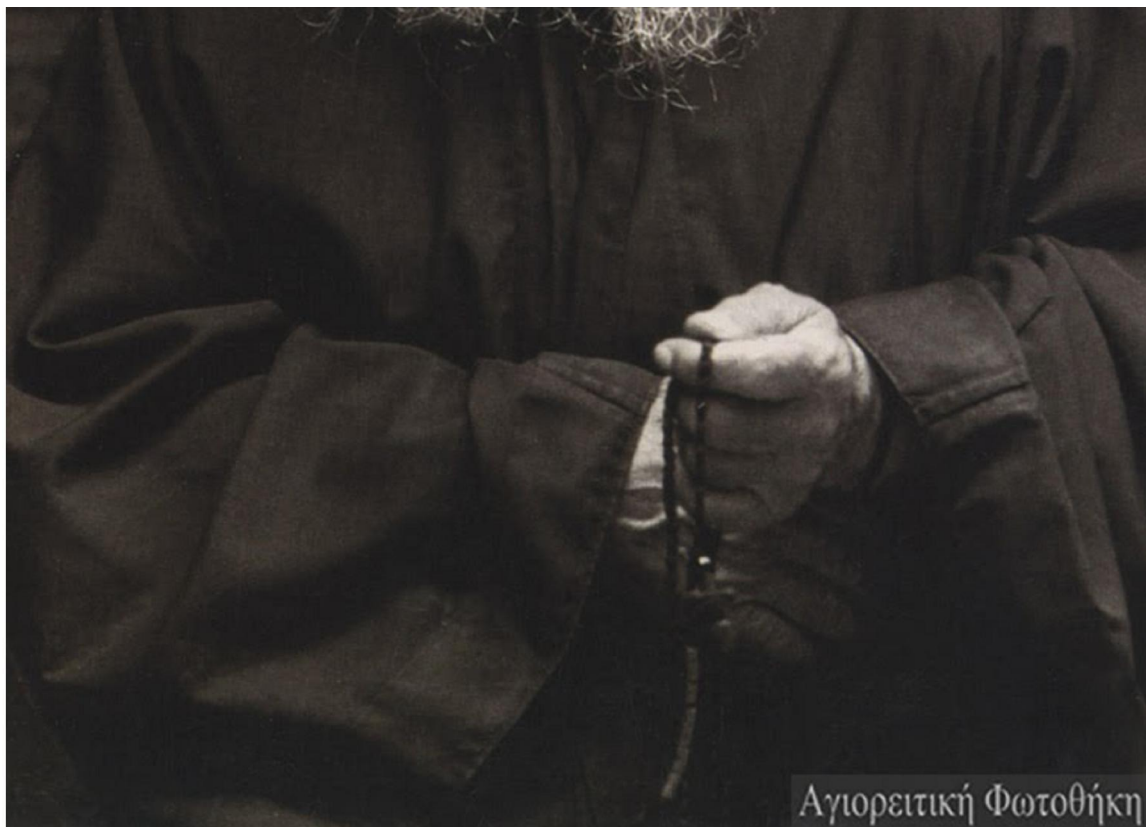
τον περίλαβε ο Γέροντας και του φανέρωσε όλη την εσωτερική του κατάσταση.

– Όστε στον κόσμο ήσουν αγωνιστής ε;

Ενήστευες, αγρυπνούσες, ασκήτευες, ήσουν έξυπνος, εργατικός, τίμιος! Και από όλα αυτά τι κατάφερες; Να μας κουβαλήσεις εδώ ένα σωρό κενοδοξία, εγωϊσμό και αυτοπεποίθηση. Τώρα που κόπηκαν οι έπαινοι δεν είναι καλά ε;

Ο αγωνιστής Χαράλαμπος, υποβοηθούμενος και από την απλή και ταπεινή φύση του, έπιασε το μάθημα αμέσως. Κατάλαβε πόση ζημιά κάνουν στην ψυχή οι έπαινοι και άλλαξε πορεία στον λογισμό του.

Στην αρχή έκανε αγώνα να νικήσει την αγάπη της μητέρας του, που της είχε τρομερή αδυναμία και που ήταν και άρρωστη. Του είπε ο Γέροντας: «Μην στενοχωριέσαι. Άγγελο θα στείλει ο Θεός, για να την φροντίζει».

Στο τέλος, την έκανε μοναχή, και την ωνόμασε Μάρθα. Όλοι της συνοδείας κάναμε μοναχές τις μητέρες μας.

Ο Χαράλαμπος ήταν πολύ υγιής και δούλευε σκληρά. Ευλογημένος άνθρωπος. Εξυπηρέτησε με σκληρές δουλειές τον Γέροντα. Και έζησε 91 χρόνια σ' αυτή τη ζωή πριν την μακαρία κοίμησή του το 2001.

(Γέροντος Εφραίμ Φιλοθεΐτου, Ο Γέροντας μου

*Ιωσήφ ὁ Ἡσυχαστής καὶ Σπηλαιώτης (1897-1959)
, Εκδ. Ι. Μ. Αγίου Αντωνίου Αριζόνας USA 2008,
σ. 358 – 368).*